

μω; βέβαιον εἶναι ὅτι ἐγνώριζε τοὺς διαδρόμους, διότι ἐντὸς ὀλίγων στιγμῶν διήλθε τὰς μακρὰς δενδροστοιχίας, καὶ φθάσατα εἰς τινὰ τῶν στοῶν τοῦ παρεκκλησίου εὐρέθη ἐν τῷ ἐργαστηρίῳ τοῦ ζωγράφου, διέβη ἐλαφρῶς, χωρὶς νὰ θεωρήσῃ τίποτε περίεξ αὐτῆς, ἔλαβε κάθισμα καὶ ἐτοποθετήθη ἀκριβῶς ἀπέναντι τοῦ ὀκρίβαντός του. Ὡς ἐκπληξίς! ὦ χαρά! Ἡ γυνὴ αὕτη, ἡ τόσον ὠραία καὶ ἡρεμὸς, ἦν ἡ Δόλλυ! Ὁ δυστυχὴς καὶ τεθλιμμένος καλλιτέχνης, ὅστις δὲν ἠδύνατο οὐδὲν νὰ ἀναγράψῃ ἐκ τῆς οὐρανίας ταύτης μορφῆς, τὴν θεωρεῖ νῦν ζῶσαν ἐνώπιόν του· αὐτὴ μόνη ἔρχεται νὰ τῷ χρησιμεύσῃ ὡς πρότυπον. Ἀλλὰ τίς δύναμις τὴν φέρει; τίς σκέψις τῇ δίδει τοσαύτην δύναμιν καὶ τοσοῦτον θάρρος;

Ὁ ζωγράφος ἐγονυπέτησεν ἐνώπιόν της θέλων νὰ τὴν εὐχαριστήσῃ! Ἀλλ' ἡ Δόλλυ νεύσασα εἰς αὐτὸν νὰ ἐγερθῆ, τῷ δεικνύει τοὺς χρωστήρας. Τὸ βλέμμα της εἰσεδύσεν εἰς αὐτὸν διὰ φλογὸς τοσοῦτον καθαρᾶς, ὥστε ἔλησμόνησε τὴν πραγματικότητα τοῦ ὁράματος.

Φερόμενος ὑπὸ τῆς φαντασίας, ἐν σφαίρᾳ ἰδεώδει καὶ αἰθερίᾳ, ἐγκατέλιπε τὴν γῆν, καὶ ἠσθάνετο ἑαυτὸν ζῶντα ἐν τοῖς οὐρανοῖς!

Ὅτε ἡ κόρη παρετήρησεν ὅτι ὁ ζωγράφος ἐμπνευσθεὶς ἀφ' ἑαυτοῦ, ἐπετέλει μόνος τὸ ἔργον του, ὅτε εἶδεν ὅτι ἡ ἀποτύπωσις τῶν χαρακτηρῶν τοῦ προσώπου της διεμορφώθη, ἠγέρθη καὶ χωρὶς νὰ εἶπῃ λέξιν, ἀναλαβούσα τὸ ἦσυχον καὶ ἀσφαλὲς βῆμά της, ἐξῆλθε τοῦ μοναστηρίου διὰ τῆς αὐτῆς ὁδοῦ δι' ἧς εἶχεν εἰσελθεῖ.

Ὁ Βανδύκ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχων ἀπλανεῖς, τὸ στήθος βεβαρημένον, τὴν φωνὴν ἐσβεσμένην, τὴν ἐθεώρει ἀπομακρυνομένην χωρὶς νὰ κάμῃ οὐδὲν κίνημα ἵνα τὴν κρατήσῃ. Δὲν ἦτο πλέον δι' αὐτὸν θνητή. Καὶ βλέπων αὐτὴν φεύγουσαν, ἐνόμισεν ὅτι βλέπει τὴν Παναγίαν ἀφιπταμένην πάλιν εἰς τοὺς οὐρανοὺς.

Καταπεπονημένος ὑπὸ τῆς ἐργασίας καὶ τοῦ πυρετοῦ ἔπεσεν ἐπὶ καθέδρᾳ καὶ ἀπεκοιμήθη.

Ὅτε ἐξύπνησεν ἡ πρώτη του σκέψις ὑπῆρξε νὰ τρέξῃ εἰς τὸν πίνακά του. Παραφερόμενος ὑπὸ χαρᾶς ἐπὶ τῇ θέᾳ τοῦ ἔργου του τὸ ὅποιον ἠσθάνετο ζῶν, ἐγονάτισε καὶ νύχαισθησεν, εἴτε ἄγγελος ἦτο εἴτε γυνὴ, τὴν μορφήν ἧτις τῷ εἶχεν ἐμφανισθῆ.

Μάτην προσεπάθησε νὰ ἀποκαλύψῃ τὸν πέπλον τοῦ μυστηρίου ὅπερ τὸν περιεκάλυπτε. Συνήθροισε τὰς ἀναμνήσεις του· οὐδεμίᾳ προσπάθειᾳ τοῦ νοός του ἠδυνήθη νὰ τὸν φέρῃ εἰς τὴν ἀλήθειαν. Συνέχευεν ἐν τῷ πνεύματί του τὴν Παναγίαν καὶ τὴν Δόλλυ· ἵνα συναγάγῃ δὲ τὰς σκέψεις του καὶ ἐξέληθ' ἡ ταραχῆς του ἀπεφάσισε νὰ γράψῃ πρὸς τὴν νεάνίδα τὸ ἐξῆς γραμματίον:

«Εἰπέ μοι ἂν ἀληθῶς εἶσαι ἄγγελος· εἰπέ μοι μὴ θέλῃς νὰ καταστήθῃς παράφρονα τὸν δυστυχῆ καλλιτέχνην, εἰς τὸν ὅποιον ἔδωκες τὴν ζωὴν·

εἰπέ μοι τίς μ' ἐπεφάνη τὴν νύκτα ταύτην, ἡ Παναγία ἢ σύ;»

Ἡ μεγάλη δούκισσα δ' Ἄλβυ ἦν ἐπιτετραμμένη νὰ ἀναγινώσκῃ πρώτη πᾶσαν ἐπιστολὴν διευθυνομένην πρὸς τὰς περὶ αὐτὴν νεάνιδας. Ποία ὑπῆρξεν ἡ ἐκπληξίς της ὅτε ἀνέγνωσε τὰς γραμμάς ταύτας!

— Φρίκη, ἀνέκραξε! Πρόσωπον τόσον ὑψηλῆς περιωπῆς; νὰ προδίδῃ τὰ καθήκοντά του, καὶ νὰ μεταβαίνει νύκτωρ πρὸς συνάντησιν ἐνὸς ζωγράφου.

Προσεκάλεσε τὸν ἔνοχον. Ἀλλ' ἡ ὀργή της ἐδιπλασιάσθη ὅτε ἡ Δόλλυ γαλήνιος καὶ γλυκεῖα, ὅπως συνήθως, τὴν ἐβεβαίωσεν ὅτι οὐδόλως ἐνόει τὰς ἐπιπλήξεις της. Ἡ δούκισσα, ἧτις ἠλιπίζε βαθεῖαν σύγχυσιν καὶ εἰλικρινῆ ἐξομολόγησιν καὶ ἧτις ὑπ' αὐτὸν τὸν ὄρον ἤθελεν ἴσως συγχωρήσει, δὲν παρεδέχθη τίποτε. Ἡ εἰδησις διεδόθη ἐν τοῖς ἀνακτόροις καὶ ἀπεφασίσθη ὅπως ἡ δυστυχῆς Δόλλυ ἐξουθενωθείσα καὶ ἀτιμασθεῖσα ἀποπεμφθῆ τὴν ἐπαύριον καὶ ἐπανεῖλθῃ πρὸς τὸν πατέρα της.

Ἄκρυσ, παρακλήσεις, οὐδὲν ἴσχυσαν τῇ ἀφέθῃ μόνον ἡ νύξ εἰς μετάνοιαν.

Ἡ δούκισσα ἵν' ἀποφύγῃ νέον σκάνδαλον προσεκάλεσε τὴν νεάνίδα νὰ κατακλιθῆ ἐν τῷ ἰδίῳ αὐτῆς δωματίῳ. Ἐσῆμανε μεσονύκτιον καὶ ἡ Δόλλυ, ὡς καὶ τὴν προτεραίαν, ἠγέρθη. Ἀφυσπισθεῖσα ὑπὸ τοῦ κινήματος τούτου τὸ ὅποιον ἐτάραξε τὸν ἀνήσυχον ὕπνον της, ἡ δούκισσα ἠγέρθη καὶ αὐτὴ ἐπιθυμοῦσα δὲ νὰ καταπεισῇ τοὺς πιστεύοντας ἀκόμη εἰς τὴν ἀθωότητα της Δόλλυ προσεκάλεσε τὰς κυρίας τῶν ἀνακτόρων.

Ἡναψαν δᾶδας· ἡ δούκισσα ἀκολουθουμένη ὑπὸ πολυαρίθμου συνοδείας ἔτρεξεν ἐπὶ τὰ ἔγχνη τῆς Δόλλυ, ἧτις διέβη αὐτὴς τὰς μεγάλας αἰθούσας, τοὺς μακροὺς περιβόλους, τὴν εὐρείαν πλατεῖαν τοῦ ἀνακτόρου καὶ ἐφθασεν ὅπως τὴν προτεραίαν εἰς τὴν θύραν τοῦ μοναστηρίου. Οὐδεὶς πλέον ἀμφέβαλε περὶ τῆς ἐνοχῆς της δυστυχοῦς κόρης. Εἰσῆλθον κατόπιν αὐτῆς εἰς τὸ ἐργαστήριον, καὶ εἶδον τὴν νεάνίδα καθήμενην ἐπὶ τοῦ ὀκρίβαντος. Ὁ περὶ αὐτὴν θόρυβος καὶ αἱ δᾶδες αἰτινες ἔρριπτον ζῶηρον τὸ φῶς τῶν τῆν ἀφύπνισαν.

Ἦτο ὑπνοβάτις· οὕτω δ' ἐχρησίμωσεν ὡς πρότυπον εἰς τὸν καλλιτέχνην ὅστις τῇ ἀπέδωκεν ἐν ἔρωτι ὅ,τι ἐκείνη τῷ ἔδωκεν ἐν δόξῃ. Τοῦ Βανδύκ ἡ Παναγία ἐβραβεύθη ἐν τῷ διαγωνισμῷ, αὐτὸς δ' ὑπερεπλήσθη ἐν τῇ ἀγγλικῇ αὐλῇ τιμῶν καὶ πλοῦτου.

Ὅλίγας ἡμέρας μετὰ τὴν σκηνὴν ταύτην ἐτελοῦντο ἐν τῷ Ἁγίῳ Παύλῳ οἱ γάμοι τοῦ ζωγράφου Βανδύκ μετὰ τῆς Δόλλυ, τῆς θυγατρὸς τοῦ εὐγενοῦς κόμητος Ρουθθεν.¹

Δ. Π. Α.

Κατὰ τὴν ἐπίσημον στατιστικὴν, ἐν Παρισίοις ὑπάρχουσι 47,248 οἰκογένειαι ἐπαιτῶν, ἢ 132,357 ἄτομα.